

עוד נגיעה ועוד עצב.

פורסם ב1 באוקטובר 2008, 21:07 בכללי

בשנה שעברה כפי שכבר סיפרתי. התהלכתי עם קרחתני הנוצצת בין האנשים. מה שגרם לתופעה מוזרה מאד. לפתע הפכתי שקופה.

לא שזה רע להיות שקוף. כשהייתי שקופה נחסכו ממני שיחות "מזג אויר". אנשים חששו קצת לשאול מה שלומי. ולכן אם הייתי בסביבה פתאום הפכתי לאנשים מסויימים לשקופה. לפתע הם נאלצו לשרוך את נעליהם באופן יסודי במיוחד. או להתעסק במשהו במכונית דחוף מאד. או שהם חלפו על פני כאילו לא נראיתי. אם בטעות אני ברכתי לשלום אנשים שלא יכולים לראות אותי. הרגשתי כמו פיה שמעירה פסלים מתרדמתם: "הו שחף שלום". אמרו לי הפסלים. ומהרו להשלים את כל מה שהחמיצו בחייהם.

היו גם אנשים שדווקא ראו אותי אבל לא שמו לב לשינוי החיצוני שחל בי. "שלום שחף". ברכו אותי הללו בלבביות יתר. החיוך קפוא על פניהם והתקווה שאמשיך במסעי במהרה ניכרת על פניהם.

ולמה אני מזכירה את זה? לא בגלל שנעצבתי אל ליבי. או סבלתי מהסיטואציה. אם כי נהגתי לבדוק מידי פעם בראי אם אני באמת דנידין או שמא אלו תעתועי הדמיון. אבל לאחרונה שמתי לב. שחדלתי להיות שקופה. פתאום אנשים רואים אותי דווקא.

הם מגלים לי שחשבו עלי במהלך השנה. הם גם דאגו לי ולהעלמותי המסתורית. וחלקם שואלים בקול שאינו משתמע לשני פנים: "שחף, מה שלומך?????". אני נוהגת להשיב בנון שלנטיות. "מצויין". מה שמבלבל מעט את העומד מולי. שכן הוא שואל את עצמו "האם אוד מוצל ניצב בפני. או אישה שימיה ספורים?" ולכן, הריטואל הבא הוא כזה: השואל מטה מעט את גופו מולי ושואל בלחש: "לא אבל שאלתי מה שלומך?". ואני נאמנה לגרסת המקור חוזרת שוב בקול ברור וצלול "נפלא". לפעמים בא לי להוסיף איזו הערה סרקסטית. אבל אני עוצרת בעד עצמי.

ואז מתחיל מטח המחמאות המתבקש "את נראית נפלא".

"איזה יופי של שיער יש לך". לעיתים יש לי סבלנות ואני מהנהנת בחיוך מקבלת את מס נקיפות המצפון בסבלנות.

ולעיתים אני חסרת סבלנות ועוצרת את מטח המחמאות הלא רלוונטיות. שכן נפלא אני עדיין לא נראית. ובמראה אני מסתכלת כך שאני יודעת מי העומדת מולי. גם אם היא שקופה ולא תמיד נראית לסביבה.

ישנם גם אלו. שהיו עסוקים אבל ממש עסוקים בשנה הזו. כך שאיכשהו לא יצא לנו להפגש. או אפילו לשוחח. אני לא כועסת ולא נוקמת ונוטרת. אבל אין לי עניין לגייס סבלנות מבריאה למענם.

היו גם אנשים שמאד רצו לסייע ולעזור. ואני לא איפשרתי.

כי רציתי סביבי רק את הכי קרובים והכי יקרים. ובוודאי בסיטואציות שהן יותר אישיות. וכרוכות בסבל פסי שבעיני הוא אינטימי מאד. ולא רציתי להכניס לתוכו אנשים שפשוט לא רציתי. חלקם כועסים עלי. או פגועים.

בדיוק לפני שנה התחלתי את הטיפולים הכימיים. לא ידעתי איך המסע ישפיע עלי. לא ידעתי איך הוא ישפיע על הסובבים אותי. לא ידעתי איך הוא יגמר. לא רק המראה הפיסי שלי השתנה. גם הנפש שלי עברה תהליכים. כדי לשרוד אנחנו הרבה פעמים מניחים דברים בצד. ומתמקדים במטרה.

היום אני מביטה לאחור. וחושבת כמה כוחות וחוזק יש לי.

כמה הכוחות הללו היו דרושים כדי שהסובבים אותי יוכלו להמשיך בחייהם עם מינימום נזקים. לפעמים היום אני מרגישה רפיון. אבל אני יודעת שצריך להניח לפעמים ולהרפות על מנת שאפשר יהיה להמשיך.

עוד נגיעה ועוד עצב
הכל כאן מוכר בעצם

אנחנו ביחד כדי לחיות לנצח.
עוד רגיעה ועוד כח
ועוד נטיה לשכוח
אנחנו ביחד
בכדי לחיות ולא לברח....

[<< לרשומה הקודמת](#) [לרשומה הבאה >>](#)

[הוספת תגובה](#) | [חזרה לבלוג - החיים זה לא הכל...](#)